

Az árverési csarnoknak be kell szüntetni kereskedelemellenes üzleteit

Szerdán délből küldöttség tártá fel a városházán a kereskedők sérelmeit

(A Délmagyarország munkatársától.) Részletesen beszámolt a Délmagyarország a Szegedi Kereskedők Szövetségének kedden este tartott üléséről, amelyen az árverési csarnok ügyét is szóvá tették. A csarnok ugyanis a kereskedők szerint tisztességtelen versenyt támaszt a szegedi kereskedelemnek és a felszólalók azt követelték, hogy a csarnokot zárják be. A felszólalók konkrét eseteket soroltak fel, majd az értekezlet elhatározta, hogy az árverési csarnok ügyét küldöttségileg teszi szóvá a polgármesterhelyettes előtt, akit megkérnek, hogy a visszaszállásokat szüntesse meg.

A Kereskedők Szövetségének küldöttsége szerdán délből kereste fel dr. Pálffy József polgármesterhelyettesét. Vértess Miksa vezette a küldöttséget, amelynek tagjai voltak Bokor Adolf, Reich Mór, Rosenberg Béla és dr. Landesberg Jenő, a Kereskedők Szövetségének titkára.

Vértess Miksa ismertette a küldöttség látogatásának célját, Rosenberg Béla, a szövetség ékszeripari szakosztályának titkára részletesen ismertette a kereskedők sérelmeit az árverési csarnokkal kapcsolatban. Elmondotta, hogy a városi zálogház azoknak a tárgyaknak az eladására, amelyek az árveréseken visszamaradtak, üzletet nyitott és abban nyílt árusítási kereskedést folytat. A kereskedelem szempontjából ez is erősen kifogásolható volna, az azonban sokkal visszatetszőbb, hogy ez az üzlet nemcsak az árverésen visszamaradt árukat árusítja, hanem olyanokat is, amelyeket más üzletből szerez be. Ez mindenképpen tisztességtelen verseny a legális kereskedelemmel szemben és ezt az anomáliát a városnak meg kell szüntetni. Konkrét adatokat sorolt fel ezután. A legkirívóbb ezek közül az az eset, hogy az iparostanoncotthonnak, amit a püspök létesített, szüksége volt 280 méter vászóra.

A tanoncotthon nem a szegedi üzletekből szerezte be azt a szükségletét, hanem az árverési csarnok boltjából,

amelynek azonban nem volt raktáron 280 méter vászna. Ez azonban nem hozta zavarba a boltot, elsiettek az egyik szegedi textilnagykereskedőhöz, beszerezték nála a vásznat és továbbadták az iparostanoncotthonnak. Más alkalommal egy olyan gyűrűt adtak el, ami szintén nem volt raktáron és amit szintén másutt szereztek be; részletre adtak el egy szobababot. Az ékszerészek tudták, hogy az üzletnek van aranyneműje, a bankzárlat után az egyik ékszerésznek szüksége volt aranyra és akkor az üzlettől azt a választ nyerte, hogy arany nincs. Ezek szerint — mondotta tovább — a városi üzlet az aranyneművel spekulál.

— Mindezek a dolgok — mondotta Rosenberg Béla —

rendkívül sérelmesek a szegedi kereskedőkre.

Az ékszerészek felajánlották, hogy az árverésen kimaradt tárgyakat a becsértéken átveszik a várostól, tehát a várost semmi féle károsodás nem érhetne volna. A zálogház felügyelő bizottsága azonban nem ment ebbe bele. Arra kérte a polgármesterhelyettes, hogy szüntesse meg az árverési csarnoknak ezt a kereskedelemellenes tendenciájú üzletét, sőt szüntessék

meg az árverési csarnokot, ami szintén nagy kárára van a szegedi kereskedőknek.

Dr. Pálffy József polgármesterhelyettes a küldöttségnek válaszolva kijelentette, hogy

„Az ország mai helyzetében politikailag is le kell vonni a tanulságot”

Pakóts József és Friedrich István nyilatkozata a Délmagyarországnak a kibontakozásról, a rendszerváltozásról és a széleskörű koncentrációról

Budapest, augusztus 10. (A Délmagyarország munkatársától.) A súlyos gazdasági helyzetről és a kibontakozás lehetőségeiről tegnap Rassay Károly adott részletes nyilatkozatot a Délmagyarország munkatársának. A nyilatkozat mindenütt nagy érdeklődést keltett, Rassay szavai megvilágítottak egyes kérdéseket. Most az ellenzék másik két vezető tagját kerestük fel, hogy adjanak választ a legégetőbb kérdésekre.

Pakóts József

a szabadelvű ellenzék monori képviselője a következőket mondotta a Délmagyarország munkatársának:

— A helyzetet nagyon aggasztónak látom és félek tovább mondani a mondatot, nehogy a felhatalmazási törvény 9. szakaszának hatálya alá kerüljek... Elvégre realisan le kell mérni az adott pénzügyi és gazdasági viszonyokat és a hivatalos kommunikáció annyi optimista hangján tul, az egész társadalomban felénk zug a leromlott egzisztenciák rémes kórusa — és ez elől nem dughatjuk be a fülünket.

— Hogy mi lehet a kibontakozás útja? Ehez sok mindent kellene ismerni az állami gazdálkodásból.

Tudni kellene, hogy melyek a felesleges intézmények és kik a felesleges emberek;

tudni kellene, hogy mibe kerültek és mi lenne megtakarítható általuk. Tudni kellene, hogy az óriási adminisztráció hogyan apasztható és mi takarítható így meg. Tudni kellene, hogy miniszteriális főtisztviselők, magas állami nyugdíjasok, közjogi méltóságok betöltő előkelőségek hány állást töltenek be és mindezen és még sok minden másan kívül tudni kell azt a gazdasági és pénzügyi programot, amelyet a kormány végrehajtani óhajt, — de nem tudunk semmit.

— Az ember csak általánosságban sejtí a szörnyű gazdálkodást, tud egyes feltűnő tételekről és jelenségekről, amelyek nagyobb részt legutóbb köztudomásává váltak, de kétségtelen, hogy

mindez csak kis részlete annak a sok mulasztásnak, tékozlásnak, ami elkövetetett.

— Az ország minden józan polgára ma már fantasztá lett. Pénzügyi és gazdasági terveket termel a helyzet megmentésére és el kell ismerni, hogy ezek a közönség részéről felvázolt tervek sokkal tiszteletreméltóbbak, mint azok, amelyek a kormányzati szerveken keresztül, mint kormányzati elgondolások eddig a nyilvánosságra kerültek, mert legalább ezekben egy megindító áldozatkészségi, önadóztatási szándék nyilvánult meg.

— Ha mai kormányzat méltó volna ehhez a sokat sanyargatott társadalomhoz,

semmi szín alatt sem tűrhető, hogy az árverési csarnok és üzlete kereskedelemmel foglalkozzon.

Nem tűrhető az, hogy ez az üzlet árut szerezzen be és így tovább adjon. Arra kérte a küldöttséget, hogy foglalja írásba sérelmeit és a legrövidebb uton gondoskodik ezeknek a sérelmeknek az orvoslásáról. Az árverési csarnok megszüntetése azonban nem áll módjában, mert a ki nem váltott tárgyakat valahol mégis csak el kell árverezni.

akkor magam is optimista tudnék lenni. De

hol van a kormány a társadalomtól?

Semmi közös lelkeségük nincsen. A legmélyebb és a legáthidalhatatlanabb bizalmi válság van, aminek oka ismét csak kormányzati rendszer, amely

még a mostani tragikus helyzetben is túri a vagyonváltásról és pénzügyi válságról szóló riasztó hírek elterjesztését.

— Nagy pénzintézetek vezetői, akikre úgy néz fel a laikus ember, mint a pénzügyi tudomány tudósaira, olyan bizonytalansággal és tájékozatlansággal itélik meg a helyzetet, hogy önkénytelenül felmerül a kérdés: hát ezek azok a félelmetes kapitalisták, akikről ezer és ezer egzisztencia sorsa függ? Ezek azok a vezetők, akik dirigálják a gazdasági és pénzügyi életet? Istenem, micsoda tehetetlenség, micsoda zűrzavar... Megbuktak ezek az urak valamennyien!

— És az ember kérde: miért? Rá kell jönni egy különös igazságra: megváltozott a világ és a kapitalizmus hatalmasai még a régi gazdasági és pénzügyi elgondolások minden nagy és komoly kezdeményezéstől irtózó konzervatív gentlemanjei. Valami újat, valami mást, a mai idők szellemének megfelelőt kellene művelni.

Meg kell születni az új gazdasági és pénzügyi embernek,

aki nemcsak itthon Magyarországon, de az egész világon szemben a veszedelmekkel, komoly pénzügyi és gazdasági koncepciókkal, Európa és a nyugati világ számára új utakat tör.

— Nekünk a mi adott helyzetünkben politikailag is le kell vonni a tanulságot,

helyesebben külpolitikailag. A világproblémák megoldásának homlokterében Franciaország áll. Ebben a vonatkozásban kell egészen meggondolt, komoly kezdeményezéseket fogantatni.

— A kérdés oly nagy horderejű és anynyi közvetlen magyar problémának a megoldásával is járna, hogy

idehaza is feltételeznék a politikai rendszerváltozást.

Azt a rendszerváltozást, amit mi tíz éve sürgetünk és amelynek alapelemei: a demokratikus berendezkedés jogi és politikai tételei. Erre különben is rá fogunk kényszerülni, mert sem pénzügyi, sem gazdasági izoláltságunkból másképp nem kerülhetünk ki.

— Végeredményben tehát mi a kibontakozás: tessék olyan férfiaknak kezébe venni az ország kormányzását, akikben

Maradékok féláron

Csekonics-utca 3.

203